

Mindjárt...

Csak állt a mező szélén, és kitarotán meredt a kiszuperált, rég elfeledett buszra. Mondta neki az apja, hogy Jánoskám, félórája ácsorgunk itt, nézd, mindjárt elered az eső, már lóg a lába, gyere, menjünk haza, mama is vár minket. Jánoska makacs természet volt, nem hiába mondogatta róla mindig a nagyanja, hogy akaratos egy darab ez a Janika, annyi szent, de az akaratoságból lehet akarat is, ha gondosan ápolják. Szóval tapodtat sem mozdult Jánoska, az eső már kopogott a kabátjukon, de ő csak figyelte azt a rozsdás járművet. Műbőr ülésai felhasogatva, falaira kívül-belül focicsapatok neve karcolva, itt-ott sietősen felfújt graffitik nyoma, a kormánykerékről lekaparva a szőrmeborítás. Az egyik ajtó félig kiszakadva, részegen hajol el a busz oldalától, a kerekek leeresztve, a lámpák

összetörve. Gyere, János, sürgette az apja a fiút, gyere már, kisfiam, na, eleget vártunk. Mindjárt, suttogta a fiú, és annyira akarta, hogy megtörténjen végre az átalakulás, hogy ökölbe is szorította a kezét. Igen, még a csikorgást is hallani vélte, ahogy a busz maga alá húzza kerekeit, ahogy felegyenesedik, ahogy bezárja az ajtókat és meghajlik a tonnás fémtest, ahogy felveszi igazi alakját. Ablaktörlőjéből szemöldök lett, lámpája fényéből meg fáradt, de kedves tekintet. Így most egészen hasonlított a nagypapához. Jánoska szájtátva figyelte a két lábra állt gépóriást, és azon gondolkodott, mit kellene kérdezni tőle. Pont ez volt a nehéz, hogy annyi mindent szeretett volna még kérdezni. A busz kicsit nyikorogva téblábolt, de nem sürgette a fiút, látta az arcán,

hogy nagyon akar mondani valamit. Jánoska végül nem mondott semmit, csak körülnézett, és talált egy kis dudvát a lábánál. Szép virágot akart volna adni, ahogy a nagymamájától látta, de az nem volt, és arra gondolt, tulajdonképpen a dudva is növény. Fogta a dudvát és átnyújtotta ennek az ütött-kopott, de nagyon szeretetteljes mosolyú járműnek. Az meg elvette tőle, és dörmögött a motorjával valamit, azzal nagyot nyújtózott, és pengve, pattanva meg csikordulva visszaváltozott. Na, mondta megint Jánoska apja, és gyengéden átkarolta a fiút. A fiú intett a lestrapált busznak, megfogta apja kezét. Meg mert volna esküdni rá, hogy utánuk szusszantott egyet ez a békésen pihenő transzformer.

KAPITÁNY MÁTÉ